

Min kone siger, jeg er slem til at råbe højt, men sommetider har det været nødvendigt, siger landbetjenten i Ravsted ved sin afgang. Også piger er med til at øve hærværk og stjele, og han har gjort, hvad han kunne, for at redde dem

Politi-Paulsen med den løftede pegefinger går efter 40 år

Politi-Paulsen. Nu lægger han uniformen, som han har båret i 40 år, og afleverer staven, kun brugt én gang, og tjenestepistolen, som aldrig er fyret af.

Børn er ikke bange for ham, det gør ham glad, for som dreng gemte han sig altid, når han så en betjent på gaden, ikke, at han havde gjort noget galt, sådan var det bare.

Der er da heller intet bussemandsagtigt over Johann Paulsen, han er venligheden selv at se på, alligevel myndig, der er autoritet over hans kraftige skikkelse med de brede skuldre inden

for uniformen, en proper næve kunne han nok slå. Men Paulsen er ikke nogen »stav-knald«. I sin 40-årige karriere har han kun én gang grebet til håndfaste midler, det var, da han engang plantede

sin stav i panden på en fulderik, som lavede ballade og nægtede at efterkomme en fredsommelig anmodning om at skruppe af. Paulsen husker episoden, fordi der ikke har været andre, og han

g
s
for
som
arbe
bev
der
ning
sta
S
af F
nin
mil
nin
ind
me
hø
I
Da
om
sat
vid
rel
læ
for
bla
bil
no
sa

S
[
A

er lykkelig for, at han også nu pr. 30. april kan aflevere sin tjenestepistol uden at have brugt den.

***

Johann Paulsen går i den måned, hvori han fyldte 63, det er reglen. I avisen havde der stået, at han gik på pension fra 1. april. Nå, tænkte han, hvorfor må jeg ikke gå tiden ud, og så ringede han til mester i Tønder og sagde, hvis jeg er i vejen, skal jeg nok forsvinde, men faktisk vil jeg godt have den sidste måned med som landbetjent i Ravsted.

Her bor han sammen med fru Ditte i det hus på Hovedgaden, der i 1913 blev bygget til den daværende gendarm, som var bereden og havde stald bagved, og den står der endnu. Paulsen kunne såmænd også have været bereden, han har været karl hos Clausen, Olufskær ved Haderslev, proprietær og folketingsmand, og Ditte var pige på gården. Sådan kan skæbnen lægge tingene til rette.

Og det hus bliver Paulsens boende i, det er deres, så nu forsvinder det grønne skilt. Men da de flyttede ind i juli 1959, var det hende, der sagde, det er da rart, men når vi engang bliver pensioneret, skal vi tilbage til Tønder (hvor Paulsen havde gjort tjeneste fra 1944) og ha' en lille andelsbolig. Siden har hun fået andre tanker, de bliver i Ravsted hos deres omgangskreds. Kun stationen flyttes, den bliver slået sammen med Bylderup og Burkal i Bylderup-Bov.

Johann Paulsen havde lige fra starten en drøm om at få en landbetjent-stilling, han søgte 25. først den 26. fik han, og han har tit gysset ved tanken om de mange andre, som han faktisk nødigt ville have.

Ravsted... det er et dejligt sted, siger han. Men det har bekymret ham, at bølgen af hærværk også kunne slå ind over sådan et lille samfund.

***

— Det er noget dumt noget, tidskrævende, og som regel kommer der ikke noget ud af opklaringsarbejdet. Folk, der ved et eller andet, måske alt, tør som regel ikke vove at sige det til politimanden, og han kan nu engang ikke arbejde uden befolkningens hjælp. Så ryger der nogle vinduer, så brækkes der en dør af, så går det ud over en telefonboks og et venteskur ved rutebilen.

Børnene er ikke bange for mig, og det er jeg glad for. Som dreng gemte jeg mig, når jeg mødte en betjent på gaden, og det selv om jeg ikke havde gjort noget galt.

Jeg ved så meget, at dem, der laver det, de er ikke dér, hvor de har fortalt deres forældre, de ville være, så meget er sikkert.... i ungdomsklubben f. eks. Når så forældrene læser om sådant hærværk, tror jeg ikke, mange af dem siger til Peter eller Christian eller til Stinne eller Anna: Du, hvor var du henne i aftes?

Jo, for der er også piger med. Det er ikke længe siden, der var hærværk på kommunens tandklinik ovre i Tinglev, hvor nogle børn her fra Ravsted næsten havde raseret hele venteværelset.... dér var piger med, de vil ikke være ringere end knægtene, de vil også vise, de tør, selv om det nok er drengene, som starter det.

Men det værste, man kommer ud for i embedet, er, når en kollega i Tønder eller en anden kreds af landet ringer: Kender du en familie, der hedder sådan og sådan, vi har lige haft en ulykke, hvor forældrene er dræbt, vil du ikke køre ud og underrette de pårørende.

Det er slemt. Og man kan jo ikke komme brasende, hedder dine forældre sådan og sådan, vi er blevet ringet op, at de var impliceret i en ulykke, hvor det er gået helt galt. Hvor galt er det gået? Så har jeg altid sagt, det er gået så galt, som det kan gå. Nå, men vel ikke værre, end at de kommer over det? De håber til det sidste.

Spørger man Johann Paulsen, om han også kommer med glade budskaber, eller de sorterer måske ikke under ham, siger han:

— Jo, heldigvis. Det sker, man har været til et færdselsuheld, hvor et barn er blevet ramt af en uskyldig bilist, de findes da gudskelov også. Og når man så samler et sådant barn op og går ind til moderen eller faderen og siger: Her har du din lille Jens, det gik godt, men du bliver sandelig nødt til at passe lidt bedre på ham. Det er glædeligt. Men at komme ud til en ulykke, hvor et lille barn er dræbt, det er det værste af alt, det oplever jeg også.

***

— Vi skal snakke lidt mere om det med de unge, fortsætter Johann Paulsen. For jeg synes, der er noget galt i den måde, børn og unge mennesker opdrages på, mit indtryk er, at forældrene vil lægge opdragelsen over på pædagogerne, og pædagogerne hævder, de børn ikke er ordentligt opdraget hjemmefra.

Jeg har oplevet, at mødre er kommet grædende, kan du ikke komme og gi' ham en ordentlig opsang, en dreng på 11—12 år. De har siddet her og grædt deres modige tårer, de kunne ikke mere. Ja, det kan også være pi-

ger, det er galt med, der var en, som rejste med bus til Åbenrå og lavede tyverier i butikkerne og skulkede fra skolen og rapsede fra sine søskende, hun var 13 år, hun kom hjem fra sine busture med tasken fyldt med tyvekoster. Drengen, jeg talte om, havde stjålet penge fra sin mors taske under en indkøbstur til Tyskland.

Jeg har altid sagt, at kunne man redde et ungt menneske fra at komme på den sorte liste, hvorved de mister chancen for at gå i offentlig tjeneste, så var det værd at arbejde for. Så til moderen med den knægt sagde jeg, at jeg ville prøve. Jeg kørte af sted og gav ham en ordentlig opsang. Min kone siger sommetider, lad være med at råbe så højt, men jeg er tilbøjelig til at hæve røsten, og det gjorde jeg her, hans mor var til stede også.

***

Så gik der ikke mange dage, så stillede moderen her igen og klagede over, at jeg havde råbt så højt over for hendes dreng, hun ville ikke finde sig i det. Ved du hvad, sagde jeg, fremover skal du ikke komme med dine problemer med hensyn til din søn, dem må du selv prøve at klare. Og jeg ved, hvorfor hun kom igen, jeg er helt sikker på, at knægten havde truet hende til at gøre det. Hvis du ikke går op til Paulsen, så bli'r der ballade.

Den mor havde det forfærdeligt, hun var i nød, hun havde bedt om hjælp, og nu havde drengen truet sin mor.

Man hører tit om unge over den kriminelle lavalder, som begår en masse ting og kommer i retten efter lang tids politiarbejde, og dommeren siger: Nu får du en advarsel, jeg vil ikke se dig i retten én gang mere. Og hvor lang tid går der, så står han der igen. Og da er det, jeg siger, at jeg har den indstilling, at det kan lige så godt være mig, der løfter den advarende pegefinger en gang imellem, inden det går galt. Kan vi stoppe et forhold, inden der kommer en sag ud af det.... det må da være det bedste.

***

Forud for denne mere alvorlige del af vores samtale var Johann Paulsen også inde på, hvorfor han absolut ville være landbetjent og altså søgte 26 stillinger. Her er hans forklaring.

— Fordi jeg har altid kunnet passe uret, altså møde til tiden, det er ikke noget, jeg gør mig til af, sådan er det bare. Det har altid været mig imod at skulle stå med uret i hånden, og jeg kan ikke ha', at nogen skal vente på mig. Derfor.... når man er på en station, er der altid nogen, der forsover sig fem eller ti minutter, og det passer jo ikke, det er kun

fordi, de ikke gider stå op, når vækkeuret ringer.

Herude.... klokken har jeg ikke kendt, jeg skal ikke vente på andre, og de første mange år var det et 24 timers job, 365 dage om året, ud til alt i al slags føre, ene mand, og hjem igen og i seng, så ringede telefonen, så forfra. Det er heldigvis blevet anderledes, vi har fået gode vagtordninger. Og for at kunne holde tre ugers ferie skulle man tage vagten for en kollega i tre uger. Prøv du at sige det til en skolelærer, du kan godt holde ni ugers årlig ferie, men du skal lave to mands arbejde.

Nå, ja, men jeg har jo selv valgt det her, og det har aldrig været mig for meget. Gennem mange år delte jeg de 10.500 indbyggere herude med min kollega i Tinglev. Andersen, den berømte sheriffen i Tinglev. De har aldrig kaldt mig sherif, jeg bliver kaldt politi-Paulsen.

***

Og nu afleverer politi-Paulsen hele udstyret, skilt, uniform, stav og pistol, tjenesten er forbi, han glæder sig.

— Lad nu være at spørge bekymret, hvad jeg skal lave, mine børn og svigerbørn og børnebørn spørger ikke sådan, de ved, hvad jeg skal. Nej, det skal ingen gå og få livpine over at spekulere over, det må ikke gå ud over jeres helbred, har jeg svaret de venlige mennesker, som har spurgt deltagende, for mit helbred skal nok holde. Jeg tror såmænd også, Ditte kan holde ud at have mig hjemme hele dagen, vi har snart været gift i 42 år og har gået op og ned ad hinanden, så hvorfor ikke.

Vi skal besøge vore børn noget mere, og så vil jeg til at holde min have ren, ikke gøre den ren. Jeg har en fiskestang og ta'r nogle bækkorreder, vi har et sommerhus ved Sønderballe Strand med en jolle og påhængsmotor og bundgarn og ruser, vi har en campingvogn stående på Rømo, og vi skal som altid tre uger til Norge hvert år.... hytteferie. Nej, I skal ikke bekymre jer.

— Går du ud af tjenesten med ren samvittighed, har du aldrig gjort noget galt?

— Hm! Nå. Jo. Jeg er ubevidst kommet til at overtræde loven, altså ikke noget bevidst, så ren er min samvittighed dog. Jeg har på vej til Kelstrup krydset Hellevad—Bov vejen uden at stoppe, og der er fuld stop, men jeg havde ikke set det. Om jeg så forstår andre, der også sover, spørger du. Jamen, det har jeg alle dage kunnet forstå, selv om jeg måske har været sådan lidt halvård og sagt: Du må efter min mening have siddet og småsovet. Man kan overse sådan et skilt, er det ikke rigtigt....